

11. novembris Lāčplēša diena

Sagatavoja: Ritvars Januzis

-
- 1919.g. 22.jūnijā notika latviešu – igauņu karaspēka kauja pie Cēsīm, kuras rezultātā vācu karaspēks tika sakauts. 3.jūlijā tika noslēgts Strazdmuižas pamiers, Niedras valdība krita un vācieši atstāja Rīgu, kurā atgriezās Latvijas Tautas Padome un Pagaidu Valdība.
 - Saskaņā ar pamiera noteikumiem vāciešiem bija jāatstāj Kurzeme, bet viņi to nedarīja. Vācija sāka organizēt jaunus spēkus ar bijušās krievu armijas vīrsnieku Avalovu –Bermontu priekšgalā.
 - 1919. gada 8. oktobrī sākās bermontiešu uzbrukums Rīgai. Lielākā daļa Latvijas karaspēka cīnījās pret lieliniekiem Latgales frontē. Pret bermontiešiem stājās nelielas, vāji apbruņotas latviešu karaspēka daļas. Rīgā pie Daugavas krastiem sākās cīņas mēneša garumā, kas beidzās ar uzvaru 1919. gada 11. novembrī (tiek atzīmēta kā Lāčplēša diena.).
 - Brīvības cīņu noslēgums risinājās Latgalē. Pēc Pagaidu Valdības vienošanās ar Poliju 1920. gada 3. janvārī sākās latviešu-poļu karaspēka vienību kopīgs uzbrukums, kas bija sekmīgs. Mēneša laikā lielinieki tika padzīti no Latgales.
 - 1920. gada 11. augustā noslēgts Latvijas - Krievijas miera līgums. Beidzās brīvības cīņas.
 - Lāčplēša diena ir Latvijas brīvības cīņās kritušo varoņu piemiņas diena, ko atzīmē kopš 1919. gada 11. novembra. Viena no pazīstamākajām Lāčplēša dienas tradīcijām, kas aizsākusies 1988. gadā, ir svecīšu aizdedzināšana pie Rīgas pils 11. novembra krastmalā.

11. novembris Lāčplēša diena

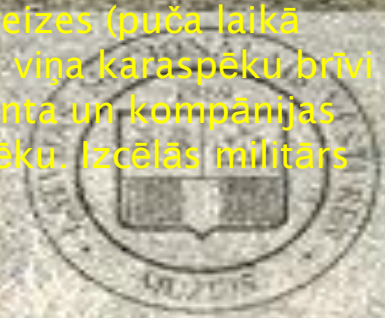
- ▣ 1919. gada 11. novembrī tika arī nodibināts Lāčplēša Kara ordenis, ko pirmoreiz 1920. gada 11. novembra parādē Esplanādē 288 ordeņa kavalieriem, lielākoties karavīriem un instruktoriem, pasniedza Satversmes sapulces priekšsēdētājs Jānis Čakste. Pēc tam apbalvošana notika ik gadu līdz pat 1928. gada 11. novembrim.
- ▣ Svētku nosaukums ir vairākas reizes mainījies, bet ap 1935. gadu tie bija Armijas, Lāčplēša Kara ordeņa kavalieru, kara invalīdu un Brīvības kara dalībnieku svētki. 1988. gadā tie ieguva savu esošo nosaukumu.
- ▣ Latvijas PSR pastāvēšanas laikā Lāčplēša dienas svinēšana netika pieļauta, pirmoreiz to atsāka atzīmēt 1988. gadā. 1989. gadā tā tika noteikta par atceres dienu, savukārt kopš 1990. gada tā ir kritušo varoņu piemiņas diena.

Kas bija Bermonts un kā izveidojās tā karaspēks?

„Bermonta parāde.”

Pāvels Bermonts (jeb Bermonts-Avalovs) bija Krievijas impērijas armijas virsnieks, pēc revolūcijas Krievijā un boļševiku nākšanas pie varas viņš sāka aktīvu darbību, lai ar militāru spēku boļševikus padzītu. 1919. gada pirmajā pusē viņš Vācijā (pamatā no krievu karagūstekņiem) saformēja militāru spēku un ar Vācijas atbalstu 1919. gada vasarā ieradās Latvijā. Šeit viņš septembrī sevi pasludināja par Rietumkrievijas Brīvprātīgo armijas virspavēlnieku. Bermonts sevi pozicionēja kā cīnītāju pret boļševismu, tajā pašā laikā viņam un īpaši viņa sabiedrotajiem, vietējai vācu aristokrātijai un dažiem latviešiem, kuru līderis bija Andrievs Niedra, kā dadzis acī bija 1918. gada 18. novembrī proklamētā Latvijas Pagaidu valdība Kārļa Ulmaņa vadībā. Ulmaņa oponenti jau vismaz divas reizes (puča laikā Liepājā, kā arī Cēsu kauju laikā) bija mēģinājuši tikt no viņa vaļā, taču tas nebija izdevies. Bermonts pieprasīja, lai viņa karaspēku brīvi ielaiž Rīgā, ar solījumu, ka tas dosies karot ar boļševikiem. Latvijas Pagaidu valdība bija labi informēta par Bermonta un kompānijas plāniem sagrābt varu, tāpēc kategoriski noraidīja iespēju ielaist savā kontrolē esošajā teritorijā Bermonta karaspēku. Izcēlās militārs konflikts, sākotnējā fāzē bermontieši iekaroja lielu daļu Zemgales un Kurzemes, kā arī Rīgas Pārdaugavu.

Kāpēc bermontieši zaudēja?

Galvenais iemesls bija zemā motivācija. Armijas algotņu lielāka daļa īsti nesaprata, par ko un pret ko viņi karo. Viņiem tika solīta cīņa pret boļševikiem, taču viņi bija iestīguši Latvijā un cīnījās pret mazas nācijas nacionālo karspēku, kuras pretinieki arī bija boļševiki. Lielu lomu nospēlēja aptuveni mēnesi ilga ierakumu karš 1919.gada oktobrī, kad sākās Bermonta armijas morālais sabrukums. Solīto ātro uzvaru vietā karavīri pārliecinājās par citu realitāti, un kaujas spējas strauji kritās.

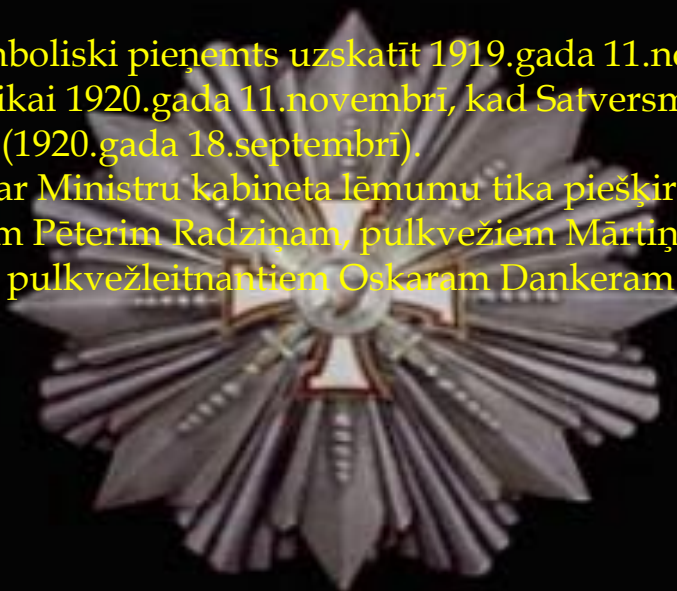
Uzvarai pār Bermontu bija ļoti liela starptautiska nozīme.

- ▣ Tā nostiprināja sabiedrotajos pārliecību, ka 18.novembrī proklamētā Latvijas Pagaidu valdība ir galvenais spēlētājs Latvijas teritorijā. Sabiedrotie jau iepriekš simpatizēja Ulmaņa valdībai, taču viņu galvenās intereses Baltijas reģionā bija nevis nacionālu valstu izveide, bet cīņas organizēšana pret Padomju Krieviju. Tikai tad, kad zuda cerības padzīt boļševikus Krievijā, tā sauktās Rietumu lielvalstis atzina Baltijas valstis de jure. Tas notika tikai 1921.gada janvārī, laikā, kad jau bija ievēlēta un pilnā sparā darbojās Latvijas Satversmes sapulce. Gadījumā, ja uzvarējis būtu Bermonts, sabiedrotie, visticamāk, Ulmani aizmirstu un sāktu sadarboties ar uzvarētājiem.

Lāčplēša Kara ordenis

Par ordeņa dibināšanas dienu simboliski pieņemts uzskatīt 1919.gada 11.novembri, tomēr pirmoreiz apbalvošana ar šo ordeni notika tikai 1920.gada 11.novembrī, kad Satversmes sapulce jau bija pieņēmusi likumu par Lāčplēša Kara ordeni (1920.gada 18.septembrī). Pirmie ordeņi 1920.g. 13.augustā ar Ministru kabineta lēmumu tika piešķirti septiņiem augstākajiem Latvijas armijas komandieriem – ģenerālim Pēterim Radziņam, pulkvežiem Mārtiņam Peniķim, Krišjānim Berķim, Jūlijam Jansonam, Jānim Apinim, pulkvežleitnantiem Oskaram Dankeram un Jānim Puriņam.

Latvijas armijas dibināšana.

- 1918.gada 17.novembrī Latvijas Tautas padomes politisko reformu laikā, kas paredzēja Latvijas Tautas milicijas dibināšanu, bija teikts, ka Latvijas Tautas milicija dibināma uz iesaukšanas pamatiem, neizslēdzot arī iespēju brīvprātīgi pieteikties dienestam. Latvijas Tautas milicija atradās Pagaidu valdības tiešajā pakļautībā. Šāda ne visai noteikta pirmā pieeja valsts aizsardzības jautājumam zināmā mērā izskaidrojama arī ar apstākli, ka pārdzīvojamais laikmets varēja likties neiedvešam pārāk lielas bažas par topošās valsts ārējo drošību. Karš lielvalstu starpā bija beidzies. Šādos apstākļos diezgan pamatoti varēja rasties cerība, ka kara darbība nekļūs par grūtāko pārbaudījumu neatkarīgas Latvijas celšanas pašā sākumā, un tāpēc arī valsts aizsardzības jautājums varēja likties sava atrisinājuma steidzamības ziņā mazāk asi izjūtams, — vēl jo vairāk tādēļ, ka valsts celšanas darbā stāvēja priekšā daudz neatliekamu un svarīgu uzdevumu. 1918.gada 18.novembrī Rīgā tiek proklamēta Latvijas Republika. 1918.gada 22.novembrī ministru prezidents izšķīrās par īpašu apsardzības spēku nodibināšanu, vadība pagaidām tika uzticēta iekšlietu ministram, ieceļot par ministra tehniskiem biedriem divus dienesta pakāpēs vecākus latviešu karavīru nacionālās savienības locekļus; vecākajam no viņiem, pulvedim-leitnantam Dambītīm tika uzdota ministrijas pagaidu pārvaldīšana. Tajā pašā dienā, - 22.novembrī, Apsardzības ministrijas pārvaldītājs izdeva pirmo pavēli, kurā darīja zināmu ministrijas nodibināšanu. 1918.gada decembra sākumā izveidoja Galveno štābu, ko vēlākajos gados pārdēvēja par Virspavēlnieka štābu. Galvenā štāba uzdevums bija pārzināt bruņoto spēku formēšanu, apgādi un sagatavošanu. 1918.gada 3.decembrī nodibināja pirmo Latvijas karaspēka formāciju — Instruktoru rezervi, kuras komandieris bija kapteinis Jānis Balodis. Laikā, kad Latvijas galvaspilsētā Rīgā sākās Virsnieku rezerves, turpmākās Neatkarības rotas formēšana, tika dibināta Latvijas armijas pirmā lielākā vienība - Kalpaka bataljons un vēlākā Dienvidlatvijas brigāde.

Ziemeļnieki atpūtā ceļā uz Rīgu 1919. g. 6. jūlijā.

Latvijas armijas dibināšana.

1918.gada 6.decembrī pie pienākumu pildīšanas stājās pirmais Apsardzības ministrs Jānis Zālītis. Ar vācu okupācijas varu ievadītās sarunas risinājās gausi, jo šīs varas pārstāvji mūsu zemes likteņu turpmāko nākotni bija iedomājušies citādu, tādēļ arī tie neizturējās pret mūsu valsts vadības iestādēm ar vēlamo atsaucību. 1918.gada 7.decembrī noslēgtajā līgumā bija paredzēts dibināt ap 6000 vīru lielu brīvprātīgo armiju uz nacionalitāšu pamatiem, kurā ietilptu 26 rotas un 5 baterijas.

Pēc tautībām vienībām vajadzēja sadalīties šādi:

- latviešu — 18 rotas un 3 baterijas;
- vācu — 7 rotas un 2 baterijas;
- krievu — 1 rota;

Komandas valoda — pēc tautībām. Visu spēku komandieris bija uzaicināms no kādas neitrālas valsts, bet līdz tāda izraudzīšanai virsvadībai bija jāatrodas vācu rokās. Tā kā līdz neitrāla komandiera uzaicināšanai lieta nemaz nenonāca, tad arī turpmāk virsvadība palika vācu rokās. Visa Latvija tika sadalīta 4 apsardzības apgabalos:

- Rīga (priekšnieks bija paredzēts vācietis, bet viņa palīgs — latvietis)
- Vidzeme (priekšnieks — latvietis, bet palīgs vācietis)
- Kurzeme (priekšnieks — latvietis, bet palīgs vācietis)
- Latgale (priekšnieks un palīgs — latvieši. Apbruņojumu un ietērpu apņēmās dot vācu okupācijas vara pret vēlāku samaksu.

Latvijas armijas dibināšana.

1918.gada decembrā sākumā tika izveidota arī Cēsu rota, bet 20.decembrī tika dibināta Studentu rota un 26.decembrī - Virsnieku rezerves rota, kuras komandieris bija pulkvežleitnants Oskars Kalpaks. 1918.gada 22.decembrī Cēsu rotas karavīriem notika pirmā sadursme ar pretiniekiem. 1918.gada 29.decembrī sakarā ar to, ka neizdevās nokomplektēt nepieciešamo skaitlisko sastāvu brīvprātīgo trūkuma un mobilizēto masveida dezertēšanas dēļ, Latvijas Pagaidu valdība sagatavoja jaunu līgumu, kurā bija paredzēts, ka Latvijas armijā tiks uzņemti vācu brīvprātīgie karavīri, kas par vismaz četru nedēļu cīnīšanos pret lieliniekiem saņems Latvijas Republikas pilsonību un zemi. 1919.gada 5.janvārī pulkvežleitnants Oskars Kalpaks apvienoja visas latviešu vienības Latviešu atsevišķā bataljonā, kas 1919.gada 21.martā radīja pamatu 1. Latviešu atsevišķai brigādei, kuras komandieris bija pulkvežleitnants Jānis Balodis. 1919.gada 16.janvārī kaujā pie Lielaucē krita pirmie Latvijas nacionālās armijas karavīri leitnanti Kārlis Dambītis un Frīdrihs Liepa, kara ierēdnis Vilis Cīrulis un instruktors Jānis Burmeisters. 1919.gada 6.martā sadursmē pie Airītēm krita pirmais Latviešu karaspēka komandieris - pulkvedis Oskars Kalpaks. 1919.gada 3.februārī kapteinis Jorgis Zemīte sāka organizēt latviešu karaspēku Igaunijā un Ziemeļlatvijā, kas 31.martā radīja pamatu Ziemeļlatvijas brigādei. 1919.gada pavasarī Latvijas bruņotos spēkus veidoja:

- Landesvērš (vācbaltiešu zemessardze)
- Ziemeļlatvijas brigāde (komandieris apakšpulkvedis J.Zemīte, štāba priekšnieks pulkvedis V.Ozols)
- Dienvidlatvijas brigāde (komandieris apakšpulkvedis J.Balodis)

Abas šīs brigādes 1919.gada 10.jūlijā apvienoja vienotā formējumā - Latvijas armijā - ģenerālis Dāvids Simanons, kurš tika iecelts par pirmo Latvijas armijas virspavēlnieku. Līdz ar to 1919.gada 10.jūlijs ir diena, kad tika izveidota Latvijas armija. 1919.gada augustā apmaiņā pret liniem un kokmateriāliem Latvijas valdība no Francijas ieguva kredītu 11 miljonu franku apmērā, iegūstot iespēju iegādāties bruņojumu. Desmit tūkstošus latviešu karavīru ar 10 000 šautenēm, 550 ložmetējiem, 30 lielgabaliem. 1919.gada septembrī arī Anglija nolēma Latvijai piegādāt 19 500 šautenes, 14 lielgabalus un 2 smagos lielgabalus, 25 ložmetējus un sešus smagos automobiļus. Kopā ar šo Anglijas sūtījumu latvieši saņēma arī apģērbu un apavus 30 000 karavīriem. 1919.gada oktobrī briti latviešiem nodeva 28 lielgabalus, 234 automātiskos ieročus, 18 600 šautenes un citu kaujas tehniku par kopējo summu 16 000 mārciņu. 1919.gada decembrī Latvija no Polijas bez jebkādas atlīdzības saņēma 6 000 šautenes un 5 000 000 patronu. 1919.gada 8.oktobrī sākās bermontiešu uzbrukums Rīgai, kas beidzās 29.novembrī, kad Bermonta armija tika padzīta uz Lietuvu. Uzreiz pēc Bermonta karaspēka sakaušanas tika atvaļināti instruktori un kareivji, kas bija vecāki par 35 vai jaunāki par 18 gadiem. Armijas samazināšanas darbs ievērojami paātrinājās pēc miera noslēgšanas ar Padomju Savienību. Demobilizācija turpinājās nepārtraukti un pakāpeniski. 1920.gada 3.janvārī sākās Latgales atbrīvošana, nākot palīga Polijai, kas ilga līdz 1.februārim. 1920.gada 13.augustā armijas virspavēlnieks ģenerālis Jānis Balodis izdeva pavēli Nr. 124 paziņoja par Latvijas atbrīvošanas kara veiksmīgām beigām. No 220 vīru sākotnējās grupas bija izveidojies nopietns bruņotais spēks 76.000 vīru stiprumā. 1921.gada 1.aprīlī virspavēlnieks nolika savas pilnvaras un armija pārgāja miera laika stāvoklī. Armijas samazināšana tika nobeigta 1923. gada sākumā.

Oskars Kalpaks (dzimis 1882. gada 6. janvārī, miris 1919. gada 6. martā) bija latviešu pulkvedis, pirmās Latvijas karaspēka vienības komandieris.

Dzimis 1882. gada 6. janvārī
Meirānu pagasts, Cēsu apriņķis,
Vidzemes guberņa, Krievijas impērija
(tagad Karogs: Latvija)
Miris 1919. gada 6. martā (37 gadi)
Zirņu pagasts, Kuldīgas apriņķis, Karogs: Latvija Latvija
Tautība latvietis
Vecāki Pēteris Kolpaks (1850—1922), Ilze Keverē
(1854—1890)
Brāļi Kārlis
Māsa Anna

Dienesta pakāpe: Pulkvežleitnants. gif
pulkvedis
Dienesta laiks 1903 — 1919
Valsts Krievijas impērija (1903—1918)
Latvija (1918—1919)
Struktūra Sauszemes armija
Vienība 183. Pultuskas kājnieku pulks
Baltijas landesvērs
Komandēja Latviešu atsevišķais bataljons
Kaujas darbība Pirmais pasaules karš
Latvijas brīvības cīņas
Izglītība Irkutskas karaskola

1918. gada 31. decembrī K. Ulmaņa Pagaidu valdība viņu iecēla par Landesvēra latviešu vienību komandieri (skat. Latvijas brīvības cīņas). Sarkanajai Armijai uzbrūkot Kurzemes virzienā Kalpaka bataljons nodrošināja Latvijas Pagaidu valdības pārcelšanos no Rīgas uz Jelgavu. 1919. gada 5. janvārī pulkvedis Kalpaks izdeva pirmo pavēli, kurā paziņoja, ka apsardzības ministrs viņu iecēlis par komandieri atsevišķam bataljonam, kuru veidoja virsnieku rezerves rota, Latgales apakšvirsnieku rota, Latgales virsnieku rota, Cēsu rota, 3. latviešu zemessargu rota. Tajā pašā dienā pagaidu valdība atstāja Jelgavu un aizbrauca uz Liepāju studentu rotas apsardzībā. Pulkvedis Kalpaks ar savu bataljonu palika frontē. Rādot personīgu laba karavīra piemēru, īsā laikā O. Kalpakam izdevās izveidot patriotisku, disciplinētu un kaujas spējīgu vienību. Tas bija grūts uzdevums, jo iedzīvotāju vairākums simpatizēja lieliniekiem. Atšķirībā no vācu un lielinieku piekoptās prakses, Kalpaks pavēlēja saudzīgi izturēties pret mierīgajiem iedzīvotājiem. 1919. gada februārī frontes līnija apstājās pie Ventas. Liepājā un Grobiņas apriņķī tika veikta mobilizācija, kas bataljonu papildināja līdz 600 vīriem. Kalpaks tika paaugstināts par pulkvedi.

3. martā sākās plašs uzbrukums Sarkanajai Armijai. Kalpaka bataljona sākotnējais uzdevums bija ieņemt apdzīvotas vietas gar Skrundas—Saldus ceļu. Latviešu bataljons un vācu dzelzsdīvīzijas spēki pie "Airītēm"[3] nonāca savstarpējā sadursmē — krēslā vieni otru neatpazīna (vienotu uniformu un atšķirības zīmju nebija), izcēlās apšaude. 6. marta pēcpusdienā no gūtajiem ievainojumiem bataljona komandieris Oskars Kalpaks mira. Apšaudē bez plkv. Kalpaka no Atsevišķā latviešu bataljona gāja bojā divi latviešu virsnieki — kapteinis Nikolajs Grundmanis un virsleitnants Pēteris Krievs — kā arī Kalpaka bataljonam piekomandētās vācu artilērijas baterijas komandieris leitnants Šrinders (Schründer), kā arī vairāki karavīri otrā landesvēra daļā — fon Borha bataljonā, ar kuru izcēlās apšaude.

Pagaidu valdība izsludināja divu nedēļu sēras. Oskaru Kalpaku apglabāja 11. martā Liepājas Ziemeļu kapos. 1919. gada 18. septembrī Kalpaka mirstīgās atliekas pārapbedīja dzimtas kapsētā Meirānu Visagalā, netālu no "Liepsalām". Tur viņam 1927. gadā atklāja K. Zāles veidoto pieminekli.

Latvijas armijas komandieri

Ģenerālis Dāvis Sīmansons No 1919.g. 10.jūlija - 1919.g. 16.oktobrim.

Dzimšanas gads, datums 1859.gada 4.aprīlis — 1933. gada 13.janvārīDzimšanas vieta

Valmieras aprīņķis, "Pilātu" pusmuiža

Tautība: Latvietis

Ģimenes stāvoklis

Neprecējies, bija audžumeita.

Izglītība

Pabeidzis Limbažu aprīņķa skolu.

Dienesta laikā komandēts uz junkuru skolu, kuru absolvējot ieguva virsnieka dienesta pakāpi.

1894.gadā pabeidza ģenerālštāba akadēmiju.

Militārā karjera

1880.gads brīvprātīgi iestājas Krievijas impērijas armijā (115. Vjazmas kājnieku pulkā).

1880.-1894.gads Pēc junkuru skolas absolvēšanas un pirmās virsnieka dienesta pakāpes iegūšanas turpinājis dienestu Vjazmas kājnieku pulkā.

1894.gads Pēc ģenerālštāba akadēmijas absolvēšanas komandējis pulku.

1910.gads piešķir nākamo dienesta pakāpi - pulkvedis.

1912.gada aprīlis tika iecelts par 66. Butirskas pulka komandieri.

1915.gada maijs paaugstināts par ģenerālmajoru, reizē iecelts par 17. kājnieku divīzijas 2. brigādes komandieri.

1917.gada oktobris pensionējies no dienesta.

1919.gada 6.jūnijs iestāties Latvijas armijas dienestā.

1919.gada 10.jūlijs - 1919.gada 16.oktobris Latvijas armijas pirmais virspavēlnieks.

No 1919.gada 15.jūlija līdz 10.septembrim Papildus Armijas virspavēlniekam bija arī Apsardzības ministrs

No 1919.gada 16.oktobra līdz 1925.gada februārim Pēc virspavēlnieka amata atstāšanas turpināja dienestu Kara padomē.

1925.gada februāris Atvaļinas no dienesta slimības dēļ.

Apbalvojumi

Lāčplēša Kara ordenis (III šķira)

Aizsargu Nopelnu krusts

Sv. Jura ordeņa zobens

Sv. Vladimira ordenis (III un IV šķira)

Sv. Annas ordenis (II šķira)

Sv. Staņislava ordenis (I, III šķira)

Generālis Jānis Balodis No 1919. g. 16.oktobra - 1921.g. 1.aprīlim

Dzimšanas gads, datums 1881.gada 20.februāris — 1965.gada 8.augusts

Dzimšanas vieta

Valkas rajons, Trikātas pagasts

Tautība: Latvietis

Ģimenes stāvoklis: Precējies

Izglītība :1902. gadā pabeidza Viļņas karaskolu.

Militārā karjera : 1898.gads iestājās Krievijas impērijas kara dienestā.

1904. gada 8.februāra līdz 195.gada 27.jūlijam Piedalījies Krievu - Japāņu karā, kā jaunākais virsnieks.

1914. - 1918.gads Piedalījies Pirmajā pasaules karā, kā rotas komandieris.

1915.gada 20.februāris Sagūstīja Vācu karaspēks.

1918.gada decembris Latvijas armijas virsnieku rezerves rotas komandieris.

1919.gada 6.marts Pēc O.Kalpaka nāves kļuva par Kalpaka bataljona komandieri.

1919.gads Palielinoties karaspēka skaitam, iecēla par brigādes, bet vēlāk par Dienvidu grupas virspavēlnieku.

1919.gada jūlijs

Iecēla par 1.Kurzemes kājnieku divīzijas (Dienvidu grupas) komandieri.

1919.gada 16.oktobris 1921.gada 1.aprīlim Latvijas armijas virspavēlnieku.

1920.gada sākums piešķir nākamo dienesta pakāpi -ģenerālis.

Pēc Brīvības cīņu beigām dienestu atstāja.

Apbalvojumi

Lāčplēša Kara ordenis (III šķiras)

daudzi ārvalstu augstākajiem apbalvojumi.

Ģenerālis Pēteris Radziņš

No 1924.-1928 .g.

Ģenerālis Mārtiņš Peniķis

No 1921.-1924. g.; 1928.-1934.g.

Ģenerālis Krišjānis Berķis

No 1934. - 1940.g.

Pulkvedis Dainis Tuklais

No 1992.gada 29.janvāra līdz 1994.gada 25.oktobrim

Pulkvedis Juris Dalbiņš

No 1994.gada 25.oktobra līdz 1998.gada 8.jūnijam

Viceadmirālis Gaidis Andrejs Zeibots

No 2003.gada 1.februāra līdz 2006.gada 6.jūlijam

Pulkvedis Juris Eihmanis

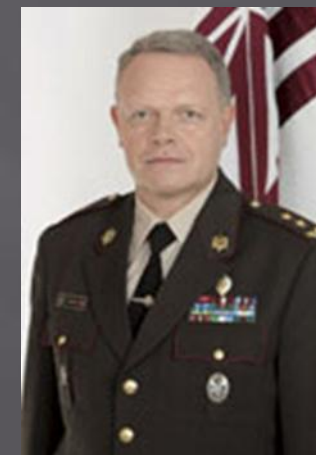
No 1998.gada 25.jūnija līdz 1998.gada 10.decembris

Ģenerālmajors Juris Maklakovs

2006.gada 6. jūlija līdz 2010.gada 5. jūlijam

Ģenerālleitnants Raimonds Graube

No 1999.gada 1.februāra līdz 2003.gada 31.janvārim

No 2010.gada 6.jūlija

Par Lāčplēša dienu dēvē
1919. gada 11. novembri –
Brīvības cīņu kulminācijas
dienu, kad Latvijas armijas karavīri
no Pārdaugavas padzina
Bermonta – Avalova karaspēku.

Latvijas armijas atkāpšanās no Jelgavas 1919.gads.

Svinības Jelgavā pēc Bermonta armijas padzišanas.
1919. gada novembra beigas.

Atsevišķā latviešu bataljona karavīru grupa pie Rudbāržu pils.
Priekšplānā 3. no kreisās bataljona komandieris Oskars Kalpaks,
4. – I Latvijas Neatkarības rotas komandieris Jānis Balodis.
1919. g. janvāra beigas – februāra sākums.

Cēsu kājnieku pulka riteņbraucēju rota Priekulē.
1920. gada janvāris.

1920. gada
atgriešanās, brauc
no Maskavas

Latvijas Republikas miera sarunu pārstāvji
atgriežoties no Maskavas. Uz perona Zilupē.

1920. gada 14. jūlijs.

Satversmes sapulces
priekšsēdētājs Jānis Čakste
pasniedz Lāčplēša Kara
ordeni

Oskars Kalpaks ar brāļiem Rubuļiem
no Cēsu apriņķa Meirānu pagasta „Degumniekiem”

Rīgā. 1918. gada beigas.

Bruņotais automobilis "Imanta"

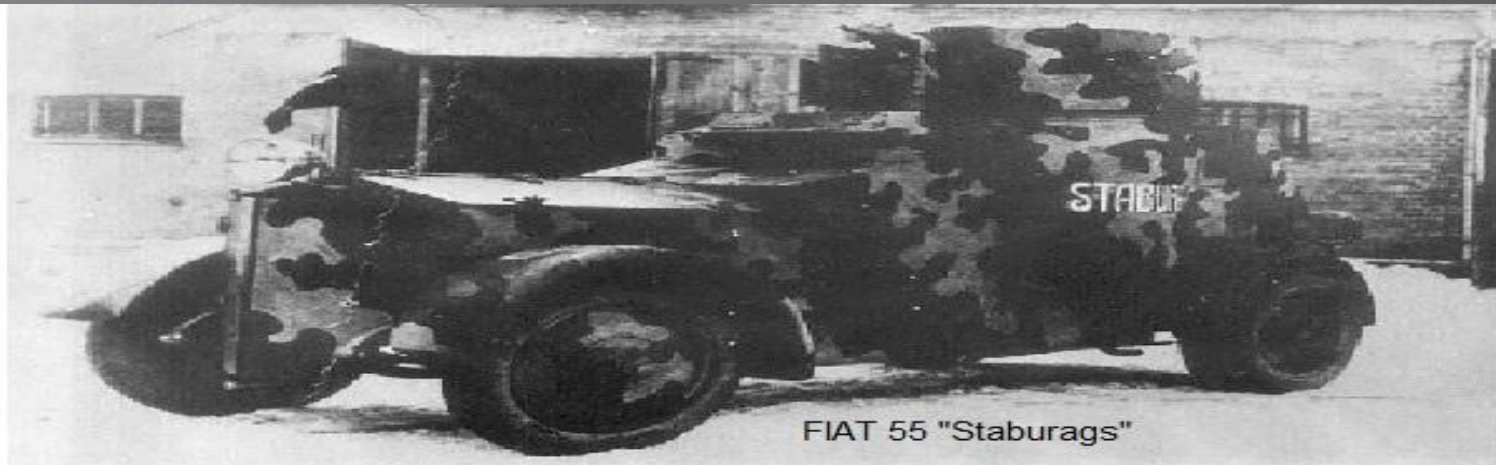
Latvijas armijas Fiat 3000 tanki neilgi pēc to iegādes 20to gadu beigās

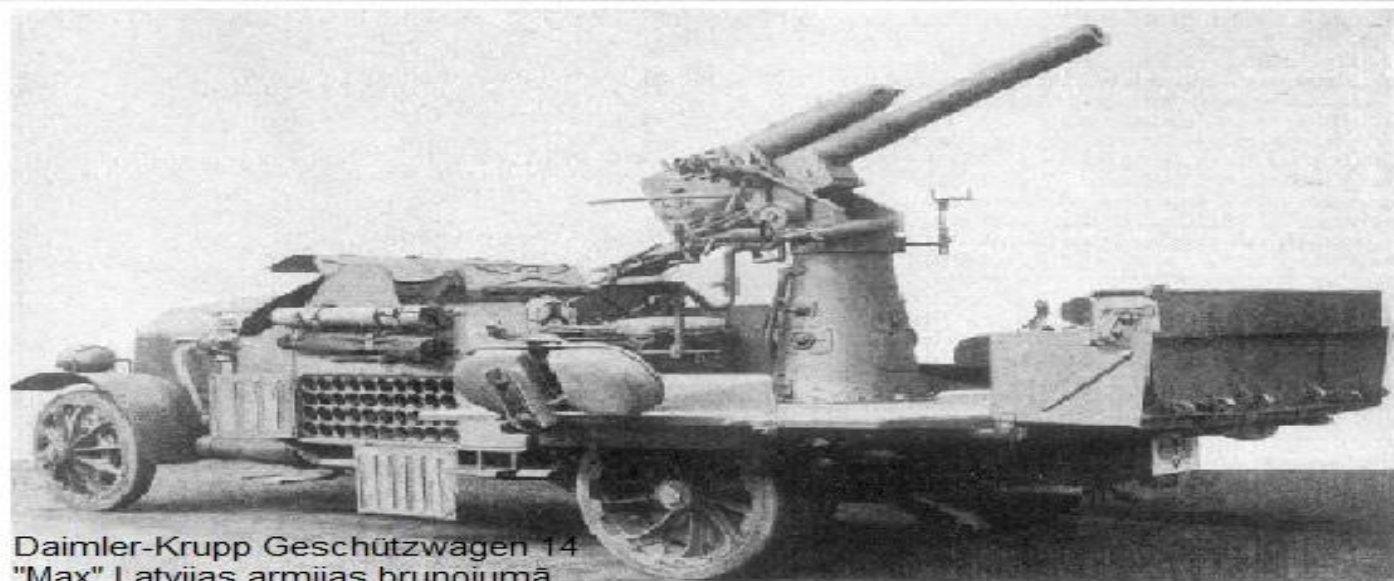
Bruņumašīna "Zemgalietis" uz kravasmašīnas Ford šasijas, 1930. gadi

Smagais tanks "Latgalietis"

FIAT 55 "Staburags"

Daimler-Krupp Geschützwagen 14 "Max" Latvijas armijas bruņojumā

Viens no ar 40 mm lielgabalu bruņotajiem Vickers vieglajiem tankiem

Izmantotie avoti:

- ▣ Latvijas nacionālais vēstures muzejs
- ▣ www.mil.lv
- ▣ <http://www.delfi.lv>
- ▣ <http://www.tvnet.lv/>

Paldies!